Nemocná eurokomisařka. Nařizování, přikazování, regulování, nálepkování, kádrování, zasahování do vnitřních záležitostí členských zemích. To je denní program Jourové

- CZ24 News | 1. října 2020

EU: Nařizování, přikazování, regulování, nálepkování, kádrování, zasahování do vnitřních záležitostí členských zemích. Člověk se až nestačí divit, co všechno Evropská komise a jednotliví eurokomisaří stačí zvládat.

Jen pár dní po zveřejnění návrhu migračního balíčku, který je postaven na oxymoronu „povinná solidarita“, je o Evropské komisi opět hlasitě slyšet. **Tentokrát se o to postarala eurokomisařka Věra Jourová,** která svůj eurokomisařský život zasvětila boji proti dezinformacím.

Paní Jourová se nechala slyšet, že má obavy o demokracii v Evropské unie. A nejvíc samozřejmě v Polsku a Maďarsku. Jak by také ne. V obou zemích se konají svobodné demokratické volby, které….nikdy nekončí k potěše příznivců tzv. liberální demokracie.

Tedy demokracie, která s sebou přináší společně s ideologií multikulturalismu, genderismu a ekolosmu takové lahůdky jako jsou kampaně MeToo nebo Black Lives Matters. Typ demokracie, ve které nehrají prim voliči, ale aktivisté společně s politickými neziskovkami. Samozřejmě v úzké spolupráci s liberálními novináři. Typ demokracie, ve které se jedinci s odlišným názorem nálepkují do populistů a extremistů a jejich tvrzení jsou dehonestačně nazývány

dezinformacemi, případně Fake news.

Maďarský premiér Viktor Orbán již před lety tento typ demokracie odmítl. Od té doby mu to údajní tolerantní liberálové nemohou zapomenout. Sloní paměť má i paní Jourová, která označila neliberální maďarskou demokracii za nemocnou.

Je alarmující, že tak vysoká představitelka EU se snaží zcela nepokrytě ovlivňovat vnitropolitickou situaci členského státu. A to jenom proto, že je sama zapřísáhlou vyznavačkou demokracie s přívlastkem.

Ani se nedivím, že se Maďarsko cítí zneváženo a požaduje její rezignaci. Nemocná není maďarská demokracie, ale eurokomisařka Jourová. Její nemoc pramení z iracionálního přesvědčení o vlastní velikosti, moudrostí a neomylnosti.

„Každá doba má své lidi. Jako je umění včas přijít, je i nemenší umění včas odejít. Odejděte včas, to jest hned, může Vám být ještě poděkováno," vzkázal herecký bard Miloš Kopecký komunistům držícím se zuby nehty moci v roce 1987.

Měl naprostou pravdu a myslím, že jeho slova by mohla být adresována i dnešním nástupcům předlistopadových komunistů. Samozvané bruselské elity dávno ztratily kontakt s realitou a v mnohém si počínají jako čistokrevní totalitáři. Od neuznávání jiného názoru, přes povinné nařizování čehokoli, až po kádrování.

Nejenom toho posledního jsme si před rokem 1989 užili dost. Kádrovalo se v práci, ve škole, na titulní stránce Rudého práva, v Pionýru, mezi svazáky. Na kádrování byl založen celý ten děsivý a v posledních letech svého trvání spíše směšný systém.

Téměř polovinu svého života v něm žila i eurokomisařka Jourová. Je škoda, že na tuto dobu zapomněla. Ale možná, že za to prostě nemůže. Možná, že působení v Bruselu prostě semele každého. Třeba by se jí ulevilo, kdyby se opět vrátila do normálního života.

Restart, návrat ke kořenům, nový začátek….říkat se tomu dá jakkoli. Hlavní je, aby se tak stalo co možná nejdříve.

Autor: Petr Machovský

Zdroj: https://pravyprostor.cz/